

[Alsing Andersen.]

Udtryk for den samme politiske Vilje, og det er netop paa dette Stadium, vi staar i Øjeblikket. Jeg nævner for at belyse dette Tallene fra de 2 sidste Landstingsvalg, hvor de 2 nuværende Regeringspartier fik 502 576 Stemmer; medens Oppositionspartierne i Landstinget kun fik 496 306 Stemmer. Der er altsaa bag det nuværende Flertal i Landstinget et Mindretal af selve Landstingets Vælgere, men til Trods herfor har Oppositionen 41 Mandater i Landstinget, medens Regeringspartierne, som har Flertallet af Tingets Vælgere, kun har 34. Ja, Forholdet er saa grelt, at det socialdemokratiske Parti, der ved disse to sidste Landstingsvalg fik 100 000 Stemmer mere end Venstre, har 1 Mandat mindre. Jeg vil ikke ved denne Lejlighed stille Venstres Ordfører over for det pinlige Spørgsmaal, om han finder, at dette er en rimelig Virkning af den almindelige Valgret. Jeg tror, vi hurtigt bliver enige om, at hvis Forholdet udvikler sig saaledes, at vi om et Par Aar faar et normalt Landstingsvalg, vil dermed Venstres Forspring være forsvundet. Men det, der er Hovedsagen, er, at de to nuværende Regeringspartier i Virkeligheden burde være Flertal i begge Ting som Udtryk for dels Folketingets Vælgervilje og dels Landstingsvælgernes Vilje, og at de to Partier burde have været Flertal i Landstinget i de to sidste Aar.

Det Spørgsmaal, som Oppositionspartierne i denne Sal derfor først og fremmest skal besvare, er dette, om de mener, at denne urimelige Modsætning er et holdbart Grundlag for en sund Politik — navnlig vil det interessere mig at høre, paa hvilken Maade man i saa Fald vil begrunde dette. Formanden for Det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, har i Virkeligheden været inde paa dette Problem; han har erkendt, at netop denne talmæssige Situation i Landstinget og blandt Landstingets Vælgere gør Spørgsmaalet om Landstingets fortsatte Eksistens aktuelt. Det har det ærede Medlem udtalt her i Tinget, og jeg tør vel gaa ud fra, at det ærede Medlem paa dette Omraade har udtalt sig, ikke alene som Ordfører for Folketingsgruppen, men ogsaa som Ordfører for den konservative Landstingsgruppe. Og fra andre konservative Talere har vi jo hørt Udtalelser i lignende Retning. Venstre har ikke udtalt sig særlig bestemt her i Tinget; men i Venstres Presse, f. Eks. i det tidligere ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Dagblad, er der fremsat lignende Udtalelser om, at Tidspunktet nu er inde til at fremkalde en Forandring, saaledes at Folketingets Flertal

ogsaa virkelig bliver dem, der leder Landets Politik. Man kan altsaa sige, at der inden for Oppositionspartierne her i Tinget er en Erkendelse af, at Situationen er uholdbar. Nu er Spørgsmaalet — og det skal vi vel om lidt have besvaret, haaber jeg —, om de ogsaa er klar til at drage Konsekvensen af denne Erkendelse. Thi det, der har den afgørende Betydning, er jo ikke, om der skulde være et Mandat mere eller mindre til den ene eller den anden Side, det er ikke det rent talmæssige, men det er den politiske Modsætning, som følger med den Urimelighed, jeg her har paavist, og som i Længden skaber ganske utaalelige Vilkaar for Rigsdagens Arbejde.

Landstinget har jo i vor Forfatnings Historie et overordentlig langt Synderegister; dets Synderegister er i Virkeligheden saa langt som mange onde Aar. Denne Liste er saa lang, at min Taletid ikke tillader blot en Oprensning af Landstingets Synder i de Aar, der er gaaet, siden den nye Forfatning af 1915 blev vedtaget. (Elgaard: Lad os faa et enkelt Eksempel!). Jeg skal give nogle enkelte — i den Henseende behøver det ærede Medlem Hr. Elgaard ikke at være utaalmodig. Jeg har allerede nævnt Huslejeloven, som efter vor Formening var et udpræget Eksempel paa Overgreb fra Landstingets Side. Jeg skal minde om, hvorledes Landstinget har stillet sig i disse Aar under Krisen, i de 5½ Aar, den nuværende Regering har siddet ved Styret, f. Eks. over for Forslag om Hjælp til arbejdsløse. Antallet af Lovforslag til Hjælp for arbejdsløse, som er fremsat af denne høje Regering, og som enten er forkastet eller lemlæstet af Landstinget, er næsten legio. Der er endvidere et Antal internationale Konventioner, i og for sig ikke af indgribende Betydning, som Landstinget har standset. Men netop dette, at Landstinget ikke engang paa dette Omraade, for at fremme det internationale Samarbejde, har kunnet fravige sin Nej-Ret, er et yderligere Argument for, at Landstinget har misforstaaet sin Stilling i Forfatningen. Jeg nævner saadanne Ting som Konventionerne om Børns Arbejde i Landbruget og om en ugentlig Hviledag i Industrien som Eksempel paa 2 forholdsvis smaa internationale Konventioner, som Landstinget nu har siddet paa i 10 Aar, uden at der er noget som helst Tegn til, at Tinget vil gøre nogen Indrømmelse over for Folketingets Flertal. Landstingets Flertal har i disse Spørgsmaal som i mange andre haft den efter min Mening lidt for ophøjede Opfattelse, at hverken gentagne Folketingsvalg eller den Omstændighed, at Lands-